

ת"ד 314/10/14 - מדינת ישראל נגד שלמה סבג נוכח

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

13 יוני 2016

ת"ד 314-10-14 מדינת ישראל נ' סבג

לפני כבוד השופט דן סעדון
בעניין: 1. מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. שלמה סבג נוכח ע"י עו"ד דיכטר

הנאשמים

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של אי נקיטת אמצעי זהירות לפני הנסיעה בניגוד לתקנה 436 בקשר עם סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה. על פי עובדות כתב האישום נהג הנאשם ביום 16.2.14 אוטובוס ציבורי בגבעתיים ברחוב כצנלסון ממזרח למערב ועצר את האוטובוס באלכסון סמוך לבית 13. אותה שעה החלה הנפגעת ילדת 1944 לרדת מן האוטובוס בדלת האחורית. הנאשם סגר את הדלת והחל בנסיעה עוד בטרם השלימה הנפגעת את הירידה מן האוטובוס כאשר אחת מרגליה עדיין באוטובוס. עקב כך נפלה הנפגעת והנאשם המשיך בנסיעה ועלה עם גלגל האוטובוס על ידה של הנפגעת. כתוצאה מכך נגרמו לנפגעת חבלות של ממש ובהם פצעים מרובים ומרוסקים בכף היד ובאמה, שבר פריקה בשורש כף היד, ריסוק בסיס אצבע 5, חבלת ראש עם דימום.

2. הנאשם כפר בתחילה במיוחס לו והתיק נקבע להוכחות במהלך נשמעה עדותה של הנפגעת. לאחר מכן חזר בו הנאשם מכפירתו והצדדים הציגו הסדר טיעון. הסדר הטיעון בוטל לאחר מכן לבקשת ההגנה, מבלי שההרשעה בוטלה, ובעקבות זאת טענו לעניין העונש בטיעון פתוח.

טיעוני הצדדים לעונש

3. התביעה טוענת כי נוכח חומרת הפגיעה בנפגעת ראוי להטיל על הנאשמת פסילה ממושכת, מאסר אשר יכול וירוצה בעבודות שירות, מאסר מותנה ורכיבי ענישה נלווים.

4. ההגנה טוענת כי יש מקום לסטות לקולא ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום. ראשית נאמר כי הנאשם לא יכול היה לצפות או למנוע את התאונה. שנית, נטען כי דוח הבוחן מלמד כי הנאשם הביט במראה. שלישית נאמר כי תנאי הכביש היו לקויים שכן היה בור בדיוק במקום בו נפלה הנפגעת. עוד נאמר כי הנפגעת ילדת 1944, שוקלת 115 והייתה צריכה לשאת מקל הליכה אך לא עשתה כן. כן נטען כי לנפגעת נטיות אובדניות. לטענת ההגנה אין לייחס כל רשלנות. עוד נאמר כי יש לייחס משקל לעינוי הדין שעבר הנאשם ממועד התאונה ועד סיום ההליך ולכך כי הנאשם הודה ונטל אחריות. עברו התעבורתי של הנאשם תקין והעונש הצפוי אמור לפגוע קשות בו ובמשפחתו התלויה בו.

דין והכרעה

5. ראשית, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם בהתאם לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. נסיבות אלה

עמוד 1

מפורטות כראוי בעובדות כתב האישום בו הודה הנאשם. נזכיר כי על פי סעיף 40(ב) רשאי הנאשם להביא בשלב הטיעונים לעונש ראיות ובלבד שאלה אינן סותרות את הנתען על ידו בשלב בירור האשמה. במקרה זה לא נוהלו הוכחות ולא היה תהליך של בירור אשמה שכן שלב זה נחתם עם הודיית הנאשם בעובדות כתב האישום. לטעמי, טענת הנאשם כי לא התרשל וכי לא היה יכול או צריך לצפות את מהלך התאונה סותרות את האמור בכתב האישום לפיו לא נתן דעתו למצב תנועת הנוסעים. הטענה כי דוח הבוחן מלמד כי הנאשם הביט במראה לא הוכחה בראיות מטעם ההגנה או מטעם התביעה והוא הדין בטענה כי היה בור בכביש במקום נפילת הנפגעת. ראוי לציין כי הנפגעת העידה במסגרת דיון הוכחות שהתקיים בתיק אולם לא הוכח כי עובר לתאונה לא החזיקה הנפגעת במקל הליכה (ר' ע' 9 ש' 5-6). גם לא הובאה לעיוני חוות דעת התומכת בטענה כי לנפגעת נטיות אובדניות ובוודאי לא הוכח קיומו של קשר בין נטייה נטענת זו לבין נסיבות התאונה.

6. מתחם העונש ההולם לתאונה בה נגרמה חבלה של ממש דוגמת החבלות שנגרמו לנאשמת נקבע על בסיס שני שיקולים עיקריים: רשלנות הנאשם והיקף החבלות לנפגעת. במקרה זה נראה כי רשלנות הנאשם היא ברף גבוה. חובתו ותפקידו של המבקש כנהג, וודאי כנהג האמון על הסעת נוסעים בשכר, היא לוודא כי המשך הנסיעה אינו כרוך בסיכון כלשהו לנוסעים בתוך האוטובוס או לתנועה מחוץ לאוטובוס. במקרה זה הנאשם כשל ולא הוכח כי היו גורמים חיצוניים שתורמו לכשל זה זולת חוסר שימת לב מספקת כאמור בכתב האישום. החבלות שנגרמו לנפגעת הן חבלות קשות ללא ספק אם כי לא באורח מסכן חיים.

. על יסוד מכלול השיקולים דלעיל אני סבור כי מתחם העונש ההולם לעבירה בנסיבותיה נע בין 6 חודשי פסילה, פסילה על תנאי וקנס לבין 18 חודשי פסילה, פסילה על תנאי, קנס, מאסר על תנאי ומאסר בפועל ולו גם בעבודות שירות.

לא מצאתי ממש בטענה כי יש לסטות לקולא ממתחם הענישה משיקולי שיקום. הנאשם אדם נורמטיבי, נהג רכב ציבורי. אין כל אינדיקציה בדבר צורך בשיקום הנאשם, לכך שפסילתו לנהיגה צפויה לפגוע בסיכויי השיקום וביחס לסיכויי כי הנאשם ישתקם. לפיכך, אין מקום לשקול בנסיבות מקרה זה להתיר סטייה לקולא משיקולי שיקום.

7. בגדר קביעת העונש במתחם יש להביא בחשבון את העובדה כי הנאשם הודה ונטל אחריות על העבירה המיוחסת לו, על כך שעברו התעבורתי אינו מכביד בכלל וביחס לוותק הנהיגה בפרט, לכך שממועד האירוע ועד היום חלפו למעלה משנתיים אם כי חשוב לציין כי חלק מהתמשכות ההליך נעוצה לפחות בחלקה בהתנהלות הנאשם. כמו כן יש להביא בחשבון את השפעת העונש על הנאשם כאמור בטיעוני ב"כ הנאשם. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים כאמור לחומרא ולקולא מצאתי להטיל על הנאשם בגדר המתחם את העונשים הבאים:

א. פסילת רישיון למשך 11 חודשים בניכוי 60 ימי פסילה מנהלית שרוצו.

ב. פסילה מותנית בת 6 חודשים למשך 3 שנים.

ג. קנס בסך 2500 ₪.

ד. מאסר מותנה בן 8 חודשים למשך 3 שנים על עבירה של גרם ת"ד בה נחבל אדם חבלות של ממש.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, ז' סיוון תשע"ו, 13 יוני 2016, במעמד
הנוכחים.